

Kinderpardon (blog 04)

De spanning is groot bij de gezinnen die nu mogelijk toch vallen onder het kinderpardon.

Vanmiddag was ik bij een jonge vrouw uit Armenië. Samen met haar man heeft ze twee kinderen. De jongste, een dochtertje, is hier geboren en is nu bijna zeven jaar oud. De oudste zoon was twee toen hij hier kwam en is nu een jongen van tien die houdt van voetballen. Ziek is ze bijna van de onrust en onzekerheid, deze moeder. Eten lukt niet meer en in een paar dagen tijd is ze twee kilo afgevallen. Ze beseft dat de kans nog nooit zo groot is geweest om een verblijfsvergunning te krijgen als nu, maar diep in haar zit de angst dat er weer een 'nee' zal volgen, een definitieve afwijzing.

paus met vluchtelingen

Haar grote houvast is het geloof. Ze vertrouwt al haar gevoelens toe aan God en vertrouwt erop dat Hij haar gezin ook nu nabij zal zijn. God heeft haar gedragen in al deze acht jaren op zoek naar veiligheid, naar toekomst, naar een goed leven voor haar kinderen. Haar grote geloof ontroert me. Ze heeft gelijk: uiteindelijk ligt ons leven in Zijn hand. Ook ik bid God dagelijks om

kracht, om trouw, om toekomst voor dit gezin.

Ik worstel ook met God. Ik zie Hem niet als de grote regelaar die alles bestiert, maar meer als een kracht die mensen inspireert tot het goede. Ik leg de vele moeilijke situaties die ik tegenkom in vertrouwen bij Hem neer en bid ook om kracht voor naasten en voor mij zelf om trouw te blijven en nabij te zijn aan mensen die getroffen worden door ziekte, onrecht, schulden, oorlog of machteloosheid. Tegelijkertijd denk ik dat de Levende, de Liefdevolle te barmhartig is om het kwade, het lijden aan toe te rekenen. God gunt het ons om mens te worden zoals we bedoeld zijn, om tot bloei te komen, om tot ons recht te komen. Dat is mijn diepste vertrouwen, ook al wordt dat geloof regelmatig op de proef gesteld.

Intussen dank ik God dat er eindelijk een einde komt aan de schrijnende, jarenlange onzekerheid van vele vluchteling gezinnen die al minstens vijf jaar lang in ons land verblijven. Ik wens hen toe dat ze zegen en goedheid mogen ontmoeten van de mensen om hen heen en van de Barmhartige die hen draagt.

12 februari 2019

past. Lysbeth Minnema